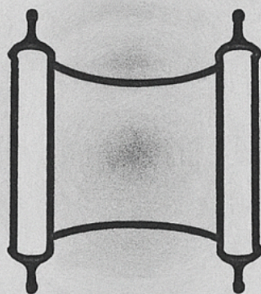

בס"ד

The Rebbe
Sichas Nun Beis
Parshas Vayera

Dedicated To:

ר' נחום אהרן & חיה

ליטשקאווסקי

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

משיחות שבת פֶּרַשַׁת וַיֵּרָא, ח"י מרחשון ה'תשנ"ב

**From the talks of Shabbos Parshas Vayera, the 18th of MarCheshvan, 5752
(1992).**

Introduction

The Sicha is both a Torah of revelation and a call to action—linking the Avodah of Avraham Avinu, the sanctity of the home, and the mission of every Jew to prepare the world for the revelation of Moshiach.

MarCheshvan, the first month without a festival, is explained as the time when holiness must descend into worldly life—to make the physical world itself a dwelling place for the Divine. In this Sicha, the Rebbe reveals how that mission has reached its ultimate stage: the world is already ready; Moshiach exists and must now simply be *received*. The Maamer culminates in an electrifying declaration of faith, vision, and urgency—calling upon each Jew to recognize and point to the imminent revelation of the Geulah.

(א)

It is known that in addition to the fact that all matters of Torah are directives — “Torah” meaning instruction — for every single Jew, in all places and at all times, there is a particular emphasis on studying and deriving guidance from the Torah subjects of the weekly portion, which are especially connected to that specific time.

ידוע שנוסף לךך שכל עניני התורה הם הוראות (תורה מלשון הוראה) לכל אחד ואחד מ ישראל בכל המקומות ובכל הזמנים, יש הדגשה מיוחדת על הלימוד וההוראה מעניני התורה שבפרשת השבוע, השיכים במיוחד לזמן זה, וממנו נמשכים על ובכל השנה כלה.

From them, influence extends upon and throughout the entire year as a whole. Furthermore, since all Torah matters are exact in every detail, it is reasonable to say that beyond the general connection of the weekly portion to its time, there is also a lesson and directive from the setting of the Shabbos itself — the Shabbos on which the portion is read publicly — in the context of the days of the month.

זאת ועוד: כיון שכל עניני התורה הם בתכלית הדיוק, מסתבר לומר, שנוסף על השיכות הכללית דפרשת השבוע לזמן זה, יש גם למיד והוראה מהקביעות דיום השבת — שבו קורין בצבור פֶּרַשַׁת השבוע כלה — בימי החודש.

And regarding this specific holy Shabbos: first of all, we learn and derive guidance from Parshas Vayera itself; and also, we learn and derive guidance from the particular occurrence that Shabbos Parshas Vayera falls on the eighteenth (Chai) of MarCheshvan.

ובנוגע ליום השבת קדוש זה: לכל הראש — למיד והוראה מפרשת וַיֵּרָא, וגם — למיד והוראה מהקביעות דשבת פֶּרַשַׁת וַיֵּרָא ביום ח"י מרחשון.

This day, beyond its own inherent greatness, also falls within the three-day period — which, in several contexts, is considered a single entity — including the twentieth (Chaf) of

שנוסף על מעלתו מעצמו — הרי הוא גם תוף ג' ימים (שנחשבים בכמה ענינים למציאות אחת) לכ'.

The Rebbe Sichas Nun Beis Parshas Vayera

MarCheshvan, the birthday of our holy master, the Rebbe Rashab, may his soul be in Eden, as will be explained further.

מרחשון, יום ההולדת של כבוד קדושת אדונינו מורנו ורבינו (מהורש"ב) נשמתו-עדן, כדלקמן.

(ב)

Before all this, we begin with the well-known story about the one whose birthday is on the twentieth of MarCheshvan, as it relates to *Parshas Vayera*:

ובהקדם הספור הידוע על בעל יום ההולדת דכ' מרחשון בשכיכות לפרשת ויגרא

When he was four or five years old, he entered the room of his grandfather, the Tzemach Tzedek, on *Shabbos Kodesh, Parshas Vayera*, and began to cry, saying: "Why did Hashem appear to Avraham our father, but He does not appear to us?"

בהיותו בן ד' או ה' שנים, נכנס אל זקנו הצמח צדק בשבת-קדש פרשת ויגרא, והתחיל לבכות, באמר: מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה.

The Tzemach Tzedek answered him: "When a Jew is a tzaddik, and at ninety-nine years old he decides that he must circumcise himself, he is worthy that Hashem should appear to him."

ויענהו הצמח צדק: כשיהודי צדיק, מחליט בגיל תשעים ותשעה שנה שצריך למול את עצמו, ראוי הוא שה' יראה אליו.

This story seems to emphasize that the verse "And Hashem appeared to him" applies only to a righteous Jew who, at ninety-nine years old, decides that he must circumcise himself.

סיפור זה מדגיש, לכאורה, ש"ויגרא אליו ה'" שייך רק ליהודי צדיק שבגיל צ"ט שנה מחליט שצריך למול את עצמו.

That is to say: even a tzaddik, in the ordinary sense, does not seem related to such a revelation of "And Hashem appeared to him."

כלומר, שאפילו צדיק (על דרך הרגיל) אינו שייך "לגלוי ויגרא אליו ה'".

(Therefore, this was the answer given to the Rebbe — may his soul be in Eden — who even in his childhood was a tzaddik, as our Sages say: "A young gourd can be known from its stem," meaning that one can recognize the mature fruit from its earliest formation.)

לכן היה זה מענה לאדמו"ר נשמתו עדן, שגם בקטנותו היה צדיק, כמאמר רבותינו זכרונם לברכה "בוצין בוצין משקפיה ידיע" (דלעת, משעת התנטה [נכרה]).

This is also clear from the story itself — that it mattered to him so deeply, to the point of tears, that Hashem had not appeared to him as He had appeared to Avraham Avinu — because he understood that such revelation was only to a tzaddik who, at ninety-nine years old, decided to circumcise himself.

כמוכן גם מסיפור זה עצמו, שהיה אכפת לו עד כדי בכיה שה' אינו נראה אליו כמו שנראה לאברהם אבינו, כי אם לצדיק שבגיל צ"ט שנה החליט שצריך למול את עצמו.

And it is necessary to understand: what is the lesson and directive of "And Hashem appeared to him" for every single Jew — even for one who has not attained the level of a tzaddik in actual revealed conduct — and how much more so for one who is not a tzaddik who, at ninety-nine years old, decides to circumcise himself?!

וצריך להבין: מהו הלימוד וההוראה מ"ויגרא אליו ה'" לכל אחד ואחד מ ישראל, גם מי שלא הגיע לדרגת צדיק (כפועל ובגלוי), ועל אחת כמה וכמה שאינו צדיק שבגיל צ"ט שנה מחליט למול את עצמו?!

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayera

(ג)

This can be explained by first prefacing a discussion of the greatness of the revelation of “And Hashem appeared to him,” which came about through the circumcision:

It is known that the revelation of “And Hashem appeared to him,” which followed and came through the mitzvah of circumcision, was on an incomparably higher level than the revelation of “And Hashem appeared to Avram” (in *Parshas Lech Lecha*) before the circumcision — in two ways:

(a) In the level of G-dliness revealed — as it says, “And Hashem appeared to him,” a revelation of the Name *Havayah* (which transcends the Name *Elokim*), and a loftier level of *Havayah* itself, higher than the *Havayah* mentioned in *Parshas Lech Lecha*;

(b) In the revelation to Avraham himself — that the higher revelation of *Havayah* was revealed *to him* and received *by him*, such that he became a vessel for the loftier revelation that permeated his innermost being (whereas before he circumcised himself, he lacked the capacity to stand in such a revelation).

This concept is also hinted at in the continuation of the verse:

“And he sat at the entrance of the tent in the heat of the day.”

The “heat of the day” — meaning that the Holy One, blessed be He, removed the sun from its sheath — indicates the greatness and intensity of the revelation of the “sun of *Havayah*,” as it is in its essence, without the shield and covering of the Name *Elokim*.

And nevertheless, “he was sitting” — meaning that this most elevated revelation, the “heat of the day” (the sun being taken out of its sheath), was revealed and received in a settled and internalized manner.

(ד)

The reason this matter — that a higher level of G-dliness is drawn down, revealed, and penetrates inwardly — takes place through the mitzvah of circumcision, is because the mitzvah of *milah* contains both of these opposite extremes:

וַיֵּשׁ לְבָאָר זֶה בְּהִקְדָּם הַבִּיאֹר בְּמַעֲלַת הַגְּלוּי ד' וַיֵּרָא
אֵלָיו ה' שְׁנַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הַמִּילָה

יָדוּעַ שֶׁהַגְּלוּי ד' וַיֵּרָא אֵלָיו ה' לְאַחֲרֵי וְעַל-יְדֵי מִצְוַת
מִילָה הוּא בְּאִפְסוֹן נִעְלָה יוֹתֵר, וְעַד לְעַלְוֵי שְׂבָאִין-עֲרֹה,
לְגַבִּי הַגְּלוּי ד' וַיֵּרָא ה' אֶל אַבְרָם (בְּפָרָשַׁת לֶךְ-לְךָ)
לְפָנַי הַמִּילָה – וּבְשִׁתִּים

(א) בְּדִרְגַּת הָאֱלֻקוֹת – כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "וַיֵּרָא אֵלָיו"
הַיְוָה, גְּלוּי שֵׁם הַיְוָה (שֶׁלְמַעֲלָה מִשֵּׁם אֱלֹקִים)
וְדִרְגָּא נִעְלִית בְּשֵׁם הַיְוָה (לְמַעֲלָה מִשֵּׁם הַיְוָה שֶׁנִּזְכָּר
בְּפָרָשַׁת לֶךְ-לְךָ),

(ב) בְּהִתְגַּלּוּת לְאַבְרָהָם – "וַיֵּרָא אֵלָיו הַיְוָה" –
שֶׁהַגְּלוּי הַיּוֹתֵר נִעְלָה נִתְגַּלָּה אֵלָיו וְנִתְקַבֵּל אֵצֶלּוֹ,
שֶׁנַּעֲשֶׂה כָּלִי לְגַלּוּי הַיּוֹתֵר נִעְלָה שְׁנִמְשָׁף וְחִדָּר
בְּפָנִימִיּוֹתוֹ (מֵה שְׂאִין כֵּן עַד שֶׁלֹּא מֵל לֹא הָיָה בּוֹ כֵּחַ
לְעֻמָּד).

וְעִנְיָן זֶה מְרַמֵּז גַּם בְּהִמְשָׁךְ הַפְּסוּק "וְהוּא יוֹשֵׁב פֶּתַח
הָאֵהָל כָּחֵם הַיּוֹם": "חֵם הַיּוֹם" – הוֹצִיא
הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא חֻמָּה מִפְּרִתְקָה – מוֹרָה עַל גִּדְּל
וְתַקָּה הַגְּלוּי ד' שֶׁמֶשׁ הַיְוָה כְּמוֹ שֶׁהוּא מַצִּיד עֲצָמוֹ, כָּלִי
הַמִּגֵּן וְהַנִּרְתָּק דִּשְׁם אֱלֹקִים

וְאַף-עַל-פִּי-כֵן "הוּא יוֹשֵׁב" – שֶׁהַגְּלוּי הַיּוֹתֵר נִעְלָה
ד' "חֵם הַיּוֹם" (הוֹצִיא הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא חֻמָּה
מִפְּרִתְקָה) נִתְגַּלָּה וְנִתְקַבֵּל וְנִקְלַט בְּאִפְסוֹן שֶׁל
הַתְּיַשְׁבוּת

וְהַטַּעַם שֶׁעִנְיָן זֶה (דִּרְגָּא נִעְלִית יוֹתֵר בְּאֱלֻקוֹת
שְׁנִמְשָׁכָת וּמִתְגַּלָּה וְחִדָּרָת בְּפָנִימִיּוֹת) נִעְשֶׂה עַל-יְדֵי
מִצְוַת מִילָה – לְפִי שֶׁבְּמִצְוַת מִילָה יִשְׁנֵם ב' קְצוֹת
אֵלּוּ:

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

The mitzvah of circumcision is higher than all other mitzvos of the Torah — for concerning all the mitzvos of the Torah, three covenants were made, whereas regarding circumcision, thirteen covenants were made.

At the same time, it is the only mitzvah that is drawn, revealed, and penetrates into the physical body itself — “My covenant shall be in your flesh for an everlasting covenant.” That is, the bond with the Holy One, blessed be He — which transcends reason and understanding, and which is the very essence of the covenant — is revealed and penetrates into the physical flesh.

An even greater novelty is found in the mitzvah of circumcision — that through it, holiness is drawn not only into the physicality of the body, but also into the physicality of the world.

For the covenant of circumcision is connected with the covenant of the Land — “To give it to you through this mitzvah” — meaning that the mitzvah of *milah* grants the power to transform this physical land, the land of Canaan, into *Eretz Yisrael*, a land that “desired to do the will of its Maker,” until the entire earth becomes a dwelling for Him, blessed be He.

(ה)

In other words, on a deeper level: the presence of both extremes within the mitzvah of circumcision — its being the highest in G-dliness, above all other mitzvos, and its drawing and revelation into the lowest physicality, within the flesh of the body and the material world — are interdependent and connected. For it is precisely through the drawing down and revelation into the lowest realm that the loftiest level of G-dliness is revealed.

The explanation for this is based on the well-known concept that the ultimate purpose of all creation is because the Holy One, blessed be He, desired to have a dwelling for Himself in the lowest realms. This means not merely that the revelation of G-dliness extends through all the chain of worlds down to the lowest, but, on the contrary — that the dwelling for Him, blessed be He, is specifically in the lowest realms.

מצות מילה היא למעלה מכל מצוות התורה, שכל מצוות התורה נכרתו עליהן שלוש בריתות, ועל המילה נכרתו שלוש עשרה בריתות.

וביחוד עם זה, הריי היא (המצוה היחידה) שנמשכת ומתגלה וחדרת בגוף הגשמי ממש — “בריתי בבשרכם לברית עולם”, הינו, שההתקשרות עם הקדוש-ברוך-הוא שלמעלה מטעם ודעת, שזהו ענין הברית, מתגלה וחדרת בבשר הגשמי.

וחדוש גדול יותר במצות מילה, שעל ידה נעשית המשכת הקדושה (לא רק בהגשמיים דהגוף, אלא גם בהגשמיים דהעולם).

פי, ברית מילה קשורה עם ברית הארץ — “להורישנה לך על-ידי מצוה זו”, הינו, שמצות מילה מהנה נתינת כח לעשות מהארץ הלזו הגשמי, ארץ פנעו, שתהיה “ארץ ישראל”, ארץ שרצתה לעשות רצון קונה, ועד שהארץ בלה נעשית דירה לו יתברך.

בסגנון אחר — בעמק יותר: דרגת שני הקצוות שבמצות מילה — נעלית באלקות, למעלה מכל מצוות התורה, והמשכטה והתגלותה למטה בבשר הגוף ובגשמיים העולם — תלויות וקשורות זה בזה, כיון שדוקא על-ידי ההמשכה והתגלות למטה מטה נמשכת ומתגלה דרגה נעלית באלקות.

וההסברה בזה — על-פי הידוע שתכלית הבריאה בלה היא מפני שנתאנה הקדוש-ברוך-הוא להיות לו דירה בתחתונים, כלומר, לא רק שגלוי אלקות נמשך בכל סדר ההשתלשלות עד שנמשך ומתגלה גם בתחתונים, אלא אדרבה — שהדירה לו יתברך בתחתונים דוקא.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

For the level of G-dliness revealed in the higher worlds is that of illumination, while the revelation of the very Essence itself — His true Being and Essence, which transcends all revelation — is specifically within the lowest, for there a dwelling is made for Him, blessed be He, a dwelling for His Essence, in which His full Essence is revealed.

As the verse states: “Behold, the heavens and the heavens of heavens cannot contain You — how much less this house,” meaning peacefully and comfortably, that “the heavens and the heavens of heavens” (the higher worlds) cannot contain the revelation of the Essence, but “this house,” the Beis HaMikdash in this physical world, becomes a dwelling for His Essence.

And from there light goes out to the entire world — that the entire world becomes a dwelling for Him, blessed be He.

It is also known that the principal and complete revelation of the true *yesh* (Being) is specifically in the *yesh* — the created and formed physical being — for within it is drawn and revealed the true *Yesh* (Being) — the Essence and Being of the Emanator, blessed be He, whose existence is from His own Essence.

He alone, through His own power and ability, brings into being something from absolute nothingness, with no prior cause or reason whatsoever preceding this *yesh*.

(ו)

Based on this, we can understand that the concept of “And Hashem appeared to him” — the lofty level of G-dliness that is revealed and penetrates inwardly, which came about through the mitzvah of circumcision — applies also to every single Jew.

In the mitzvah of circumcision it is written: “And you shall keep My covenant, you and your seed after you, throughout their generations,” meaning that the greatness of “My covenant in your flesh for an everlasting covenant” exists for all Jews, for all generations.

כי, דרגת האלקות שמתגלה בעולמות העליונים היא בחינת הגלויים, ואלו התגלות העצם ממש (שלמעלה מבחינת הגלויים), מהותו ועצמותו יתברך, הוא בתחוננים דוקא, ששם נעשית דירה לו, דירה לעצמותו, שמתגלה בה בכל עצמותו.

ובלשון הכתוב: "הנה השמים ושמי השמים לא יכלכלוך אף כי הבית הזה" — בנחותא — שהשמים ושמי השמים (עולמות העליונים) אינם יכולים להכיל התגלות העצמות, כי אם "הבית הזה", בית המקדש שבארץ הלזו הגשמית, נעשה דירה לעצמותו.

ומשם אורה יוצאת לעולם, שהעולם כלו נעשה דירה לו יתברך.

וכידוע שעקר ושלמות הגלוי ד"ש האמתי" הוא ב"יש" (הנברא והנוצר והנעשה) הגשמי דוקא, שבו נמשך ומתגלה "יש האמתי" — מהותו ועצמותו של המאציל ברוך-הוא, שמציאותו היא מעצמותו.

הוא לבדו כחוד וביכלתו לברוא יש מאין ואפס המקלט ממש, בלי שום עלה וסבה אחרת קודמת ל"יש הזה".

על-פי-זה מובן שהענין ד"וירא אליו ה'" (דרגה נעלית באלקות שמתגלה וחדרת בפנימיותו) שנעשה על-ידי מצות מילה — ישנו גם בכל-אחד ואחד מישראל.

במצות מילה כתיב: "ואתה את בריתי תשמר, אתה וזרעך אחריך לדורתם", שהעלוי ד"בריתי בבשרכם לברית עולם" נעשה אצל כל בני-ישראל עד סוף כל הדורות.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

To such an extent that the very existence of the Jewish people is bound up with circumcision even before it is performed physically — as we find in halachah: one who says, “Konam, that I will not benefit from the circumcised,” is forbidden even to derive benefit from uncircumcised Jews.

Even though they are not circumcised, they are considered as if they are circumcised. Similarly, a woman is considered as though she were circumcised.

From this it is understood that the revelation of “And Hashem appeared to him” — the entry of, and through it, the presence of a holy soul within every single Jew — is brought about through the mitzvah of circumcision.

The holy soul — the G-dly soul — is a lofty level of G-dliness, literally “a portion of G-d from above,” and the essence is such that when one grasps a part of it, one grasps the whole; one has grasped the Divine Essence itself.

(It is worth noting the precision in the term “tofes” — “grasps.” Grasping is associated with ownership, whereby through acquisition one becomes the possessor of that which is acquired. This means that every Jew “grasps,” “acquires,” and, so to speak, becomes a possessor of the Divine Essence itself.)

And this lofty level — “a portion of G-d from above” — is clothed and enters (internally) within the physical body, which in its material nature resembles the bodies of the nations of the world.

Until the truth of the vitality of the physical body is from the G-dly soul. Therefore, the physical body of every single Jew is a holy body, and is called “Adam” — “You are called Adam” — for it is “adameh la’elyon,” similar to the One Above.

(2)

This concept — the revelation of “And Hashem appeared to him,” manifest as the entry of this holy soul through the mitzvah of circumcision — is expressed in actual life in all the details of a person’s conduct, even from his childhood. Among the examples of this:

ועד כדי כך, שמציאותם של בני ישראל קשורה עם המילה גם לפני המילה בפעל, כפי שמצינו בהלכה, שהאומר "קונם שאני נהנה ממולים" אסור בערלי ישראל.

אף-על-פי שלא מהולים, כמי דמהילים דמו; ועל-דרך-זה, אשה כמי דמהילה דמנא.

מזה מובן שהגלוי ד"וירא אליו ה'", הנניסה ועל-ידי-זה הניח אצל כל-אחד ואחד נפש קדושה — הוא על-ידי מצות מילה.

נפש הקדושה, נפש האלקית, היא דרגה נעלית באלקות — "חלק אלוהה ממעל ממש", והעצם — כשאתה תופס בחלקו, אתה תופס בכלו; שתופס בעצם האלוהה ממש.

ולהעיר מדויק הלשון "תופס", שתפיסה שיקבת לקנן שעל-ידו נעשה בעל-הבית על-הדבר הנקנה, הנו, שכל-אחד ואחד מישראל תופס וקונה ונעשה [בעל-הבית בביכול על העצם דאלוהה ממש]

והדרגה הנעלית ד"חלק אלוהה ממעל ממש" — מתלבשת ונקנסת (בפנימיות) בגוף הגשמי (הנדרם). (במקרייתו לגופי אמות העולם).

ועד שאמתת החיות והגוף הגשמי היא מנפש האלקית; לפיכך, הגוף הגשמי דכל-אחד ואחד מישראל הוא גוף קדוש, ונקרא "אדם" — "אתם". "קרוין אדם", על-שם "אדםא ל'עליון".

וענן זה (הגלוי ד"וירא אליו ה'") בכניסת נפש זו הקדושה .. במצות מילה ("מתבטא בפעל בכל פרטי הענינים שבחיי האדם גם בקטנותו — ומהדגמאות לזה:

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

First of all — the awareness of G-dliness: that the Divine light is openly revealed, and therefore even infants know that there is a G-d who exists.

And more than this: that by small children there is an even greater quality — as is understood from the well-known saying of a great man in Israel: “I pray to attain the knowledge of this child,” meaning that since he has no connection to intellectual grasp of the Sefiros (levels of revelation), his prayer is directed to the very Essence of G-d Himself.

Furthermore and primarily — not only concerning spiritual matters, such as prayer to the Holy One, blessed be He, but also in material matters, such as eating and drinking.

This is emphasized even with young children, who are trained to say the blessing after eating — the *Birchas HaMazon* (whose obligation is from the Torah) — in a way that they understand intellectually that they must bless and thank the Holy One, blessed be He, for the physical food.

As emphasized in the story of the Gemara about Abaye and Rava, who as children sat before Rabbah. He asked them: “To whom do we recite the blessing (of Birchas HaMazon)?” They answered him: “To the Merciful One.” He asked them: “And where does the Merciful One dwell?” Rava pointed to the roof beams, and Abaye went outside and pointed toward the heavens.

And at the end of that discussion, it concludes: “This is what people say — from the little gourd you can tell the pumpkin,” meaning their future greatness was already evident in their youth.

And beyond this — not only regarding the food which sustains their bodies and becomes their very flesh and blood, but also concerning the physical objects within the home.

לכל ראש – ההכרה בצאלקות, שהמאור הוא
בהתגלות, ולכן אפילו תינוקות יודעים שיש שם
אלוקה מצוי וכו'.

ויתרה מזו, שאצל קטנים יש עליו גדול יותר, כמובן
מהמאמר הידוע של גדול בישראל "אני מתפלל
לדעת זה התינוק", שפיון שאינו שיה להבנה והשגה
בעניני הספירות (בחינת הגלויים), אז התפלה שלו
היא למהותו ועצמותו יתברך ממש.

ועוד ועקר – לא רק בנוגע לענינים רוחניים, תפלה
להקדוש-ברוך-הוא, אלא גם בענינים הגשמיים, כמו
אכילה ושתיה.

כמדגש גם אצל קטנים שמחזכים אותם בברכת
המזון (הברכה שחיובה מן התורה) באפן שמבינים
בשכלם שצריכים לברך ולהודות
להקדוש-ברוך-הוא על המזון הגשמי.

כמדגש בספור הגמרא על אביי ורבא שישבו
בקטנותם לפני רבה, ושאלם: "למי מברכין?"
(ברכת המזון), אמרו לה: "לרחמנא"
[להקדוש-ברוך-הוא]. ושאלם: "ורחמנא היכן
יחי?" רבא אחזי לשמי טללא, אביי נפק לברא
אחזי כלפי שמיא.

ובסיום הענין: "היינו דאמרי אינשי: בוצין בוצין
"מקטפה ידיע".

ויתרה מזו – לא רק בנוגע למזון שמחיה את גופם
ונעשה דם ובשר בשרם, אלא גם בנוגע לחפצים
הגשמיים שבבית.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

As seen in the mitzvah of mezuzah, whose dearness is evident to every Jew even in childhood — as can be observed: Jewish children are naturally drawn to kiss the mezuzah, lifting themselves upward to reach and kiss it, many times throughout the day — especially at the start of the day, upon rising, and at day's end before sleep.

Through affixing it at the entrance of the home and of every room, it becomes evident that all the objects in the room, the entire room, and the whole house belong to "Hashem Echad."

And likewise with the holy books and the charity box in the home — as emphasized that it is very proper that every boy and girl have in their own room sacred books (Chumash, Siddur, etc.) and a charity box that belong to them.

Through this, the entire home becomes a house of Torah, prayer, and acts of kindness — resembling the Beis HaMikdash — as it is written: "And they shall make for Me a Sanctuary, and I shall dwell within them," not "within it," but "within them," meaning within each and every one, in his inner soul and in his private home.

And from the home, this influence extends also to one's portion in the world and to the entire world — as emphasized by the fact that the mezuzah is affixed on the doorway of the home, on the outermost handbreadth closest to the outside, to indicate that its effect reaches even outward.

Especially through this — that when a person goes out from the home to the outside (as it is written: "Hashem shall guard your going out and your coming in") — being imbued with the content of the mezuzah, then every time he enters and leaves, he encounters the unity of the Name of the Holy One, blessed be He, and remembers His love.

And he will know that there is nothing that endures forever and for all eternity except the knowledge of "the Creator of the world."

כַּמְדָּגֶשׁ בְּמִצּוֹת מְזוּזָה, שְׁחֵבִיבוּתָהּ נִכְרָת אֲצֵל כָּל-אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל גַּם בְּקִטְנוּתוֹ, כָּפִי שְׂרֹאִים בְּמוֹחָשׁ אֲצֵל יְלָדֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁטֶבַעַם מוֹשְׁכֶם לְנִשְׁק אֶת הַמְּזוּזָה, וּמִגְבִּיהֵם אֶת גּוֹפֶם לְמַעְלָה כְּדֵי לְנִשְׁק אֶת הַמְּזוּזָה, וְכַמָּה פַּעֲמִים בְּמִשְׁךְ הַיּוֹם, וּבִפְרָט בְּהִתְחַלֵּת הַיּוֹם, תַּכְף בְּקוּמָם מִשְׁנָתָם, וּבִסוּף הַיּוֹם, קִדָּם הַשְּׁנָה.

שְׁעַל-יְדֵי קִבִּיעֶתָהּ בְּפֶתַח הַבַּיִת וּבְפֶתַח דָּכָל חֶדֶר וְחֶדֶר שֶׁבַּבֵּית, נִכָּר שֶׁכָּל הַתַּפְצִּים שֶׁבְּחֶדֶר, כָּל הַחֶדֶר וְהַבַּיִת כֻּלּוֹ שִׁיכִים לֵה' אֶחָד.

וְעַל-דִּרְדֵּרָהּ בְּסִפְרֵי-קֹדֶשׁ וְקַפַּת צִדְקָה שֶׁבַּבֵּית – כַּמָּה-פַּעֲמִים שְׂכָדָאִי וְנִכּוֹן בְּיוֹתֵר שֶׁכָּל יֶלֶד וְיִלְדָּה יֵהִיוּ בְּחֶדְרָם סִפְרֵי-קֹדֶשׁ (חֻמָּשׁ, סִדּוּר וְכו') וְקַפַּת צִדְקָה הַשִּׁיכֶת לָהֶם.

שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה הַבַּיִת כֻּלּוֹ בֵּית תּוֹרָה, תַּפְלָה וּגְמִילוּת חֶסֶדִים, מַעֲוִין וְדִגּוּמַת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנִיתִי בְּתוֹכְכֶם" – "בְּתוֹכוֹ" לֹא נֶאֱמַר, אֲלָא "בְּתוֹכְכֶם" – בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָת, בְּנַפְשׁוֹ הַפְּנִימִית וּבְבֵיתוֹ הַפֶּרָטִי.

וּמֵהַבַּיִת נִמְשָׁךְ גַּם בְּחִלְקוֹ בְּעוֹלָם וּבְכָל הָעוֹלָם – כַּמְדָּגֶשׁ כַּכָּה שֶׁהַמְּזוּזָה הִיא בְּפֶתַח הַבַּיִת וּבְטַפַּח הַסְּמוּךְ לַחוּץ, לְהוֹרֹת שֶׁפִּעֲלָתָהּ גַּם בַּחוּץ.

וּבִפְרָט עַל-יְדֵי זֶה שֶׁהָאָדָם יוֹצֵא מִן הַבַּיִת לַחוּץ ("כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב ה' יִשְׁמְרֵךְ צֵאתְךָ וּבֹאֶךָ") – כִּשְׁהוּא חֶדֶר בְּתִכְנֶנָּה שֶׁל הַמְּזוּזָה, כָּל זְמַן שֶׁיִּכְנס וְיֵצֵא יִפְגַּע בְּיַחֲדוּת שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְיִזְכֹּר אֶהְבֵּתוֹ.

וְיֵדַע שֶׁאֵין דָּבָר הָעוֹמֵד לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים אֲלָא יְדִיעַת צוּר הָעוֹלָם.

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayera

He then permeates his service in his portion of the world with this consciousness, transforming it into “Eretz Yisrael” — as in the well-known expression: “Make here (in the diaspora) an Eretz Yisrael.”

Until the entire world itself becomes as “Eretz Yisrael” — that throughout the land it is openly recognized that its connection is to Yisrael and to the Torah.

(For “Yisrael” is an acronym of “There are six hundred thousand letters in the Torah.”)

And thus the world becomes a dwelling place for Him, blessed be He.

וּמַחְדִּיר זֶה בְּעִבּוּדוֹתוֹ בְּחֻלְקוֹ בְּעוֹלָם לַעֲשׂוֹת מִמֶּנּוּ
“אַרְץ יִשְׂרָאֵל”, כְּהַפְתָּגָם הַיְדוּעַ “עֲשֵׂה כָּאֵן (בְּחוּץ
“לְאַרְץ) אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

וְעַד שֶׁכָּל הָעוֹלָם נַעֲשֶׂה בְּכַחֲנִית “אַרְץ יִשְׂרָאֵל”,
שֶׁבְּאַרְץ כָּלָה נִכָּר בְּגִלּוּי שִׁכּוּתָהּ לְיִשְׂרָאֵל וְתוֹרָה

יִשְׂרָאֵל “רִאשִׁי-תִבּוֹת: “יֵשׁ שְׁשִׁים רְבּוּא אוֹתִיּוֹת”
("לְתוֹרָה).

שֶׁנַּעֲשִׂית דִּירָה לוֹ יִתְבָּרַךְ

(ח)

Based on all the above, we can now explain the meaning of the story regarding the tears of the Rebbe (may his soul be in Eden), when he wept, asking: “Why did Hashem appear to Avraham our father, and to us He does not appear?” — and the answer of the Tzemach Tzedek: “When a Jew, a tzaddik, at the age of ninety-nine decides that he must circumcise himself, he is worthy that Hashem should appear to him.”

The discussion here is not concerning the existence of the revelation — for the revelation of “And Hashem appeared to him” (the Divine manifestation from Above) is indeed present — but concerning its actual perception and open visibility, as received by the individual.

For the reality of “And Hashem appeared to him” — the revelation and indwelling of the Shechinah — exists in every single Jew through the mitzvah of circumcision, when the holy soul, a literal “part of G-d above,” enters within him.

Through this, he attains awareness of G-dliness that permeates and influences even his physical affairs and his portion of the world — as explained above at length.

The uniqueness of Avraham Avinu was that this reality of “And Hashem appeared to him” was, for him, in an actual manner of vision — he literally saw, in revealed form, the manifestation and indwelling of the Shechinah.

עַל-פִּי-זֶה יֵשׁ לְבָאֵר תּוֹכֵן הַסְּפּוּר עַל-דְּבַר בְּכִית
אֲדָמוֹ “רִנְשִׁמְתוֹ-עֵדֶן מִפְּנֵי מָה נִרְאָה ה' אֶל אַבְרָהָם
אָבִינוּ וְלָנוּ אֵינוּ נִרְאָה, וּמַעֲנֶה הַצִּמְח-צֶדֶק: “כְּשִׁי-הוּדִי
צָדִיק, מַחְלִיט בְּגִיל תִּשְׁעִים וְתִשְׁעִים שָׁנָה שֶׁצָּרִיךְ לְמוֹל
“אֶת עֶצְמוֹ, רִאשִׁי הוּא שֶׁה' יִרְאֶה אֵלָיו

שֶׁהִשְׁקֵלָא וְטָרִיא אֵינְנָה בְּנוֹגַע לְהַמְצִיאוֹת ד' וְיִרְאָה
אֵלָיו ה' (הַגִּלּוּי מִלְּמַעְלָה), אֲלֵא בְּנוֹגַע לְרִאשִׁי
(בְּפֶעֶל וּבְגִלּוּי) עַל-יְדֵי הַמִּקְבָּל

הַמְצִיאוֹת ד' וְיִרְאָה אֵלָיו ה' (הוֹפְעַת הַשְּׂכִינָה
וְהַשְׂרָאָתָה) קִיָּמַת בְּכָל-אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל – עַל-יְדֵי
הַמִּילָה, שָׂאֵז נִכְנָסַת בּוֹ נֶפֶשׁ הַקְּדוּשָׁה, “חֵלֶק אֱלֹהִים
“מִמַּעַל מִמַּשׁ

וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשִׂית אֲצִלּוֹ הַכָּרָה בְּאֵלְקוֹת, שֶׁנִּמְשָׁקֶת
וְחוֹדְרָת גַּם בְּעִנְיָנוּי הַגִּשְׁמִיִּים וּבְחֻלְקוֹ בְּעוֹלָם, בְּנִזְכָּר
לְעֵיל בְּאַרְכִּיּוֹת

וְהַחֲדוּשׁ בְּאַבְרָהָם, שֶׁהַמְצִיאוֹת ד' וְיִרְאָה אֵלָיו ה'
הִיָּתָה אֲצִלּוֹ בְּאֵפֶן שֶׁל רִאשִׁי, שֶׁרִאשִׁי בְּפֶעֶל וּבְגִלּוּי
הוֹפְעַת הַשְּׂכִינָה אֵלָיו וְהַשְׂרָאָתָה בּוֹ

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayera

Thus, the Rebbe's weeping — “Why did Hashem appear to Avraham our father and to us He does not appear?” — means: to us He does not appear in the same manner as to Avraham, in a way that we, too, could see the revelation of “And Hashem appeared to him.”

Based on this, we can understand the precision in his words: “Why did Hashem appear to Avraham our father, and to us He does not appear” — for although he surely knew and appreciated Avraham's exalted greatness compared to himself, still, his claim and demand (to the point of tears) was that since Avraham is our father, all his qualities and attainments are inherited by each of his descendants for all generations.

Regardless of one's spiritual standing or condition, he inherits everything — and therefore, in the same way that Hashem appeared to Avraham our father, He should appear also to us, meaning that we, too, should be able to see the revelation of “And Hashem appeared to him.”

And the Tzemach Tzedek answered him: To behold the revelation of “And Hashem appeared to him” in actual, open sight, one must be worthy through actual spiritual labor — as was Avraham, who, through the greatness of his service (that at the age of ninety-nine he resolved to circumcise himself), became worthy that Hashem should reveal Himself to him; and therefore he saw openly, “And Hashem appeared to him.”

(ט)

Based on this, we can understand also the lesson and directive from “And Hashem appeared to him” in the service of every single Jew:

When a Jew studies and reads in the Torah, “And Hashem appeared to him,” he must know that the intent is (also and primarily) to himself — for it does not say “And He appeared to Avraham,” but rather “to him.”

ובכיתו של אדם "ר-נשמתו-עדן" מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה" — פירוש, שלנו אינו נראה כמו שנראה לאברהם אבינו, באופן שגם "אנו נראה את ההתגלות ד' ונראה אליו ה'".

ועל-פי-זה ימתק דיוק הלשון "מפני מה נראה ה' אל אברהם אבינו ולנו אינו נראה" — דאף שבדאי ידע והבין גדל מעלתו של אברהם אבינו ביחס אליו, מפל-מקום, טענתו ותביעתו (עד כדי בכיה) היתה, שפניו שאברהם הוא אבינו, דכל-אחד ואחד מישראל נמשכים כל עניניו ומעלותיו (כולל גם המעלה שבאה על-ידי זה שבגיל צ"ט שנה החליט שצריך למול את עצמו) לכל-אחד ואחד מבניו. אחריו עד סוף כל הדורות.

שמבלי הבט על מעמדו ומצבו יורש הכל; לכן, באותו אופן שה' נראה אל אברהם אבינו צריך להראות גם לנו — הינו, שגם אנו נראה את "ההתגלות ד' ונראה אליו ה'".

ועל-זה השיב לו הצמח-צדק, שפדי לראות את ההתגלות ד' ונראה אליו ה'" בפעל ובגלוי, צריכים להיות ראויים לכך על-ידי העבודה בפעל, כמו באברהם, שמצד גדל מעלת עבודתו (שבהיותו בן צ"ט שנה החליט שצריך למול את עצמו) הנה ראוי שה' יתגלה אליו, ולכן ראה בגלוי ש" ונראה אליו ה'".

על-פי-זה מובן גם הלימוד וההוראה מ" ונראה אליו ה'" בעבודת כל-אחד ואחד מישראל.

בשעה שיהודי לומד וקורא בתורה " ונראה אליו ה'", צריך לידע שהפונה היא (גם ובעיקר) אליו (שהרי ("לא נאמר " ונראה אל אברהם", אלא " ונראה אליו

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayera

For he is the son of Avraham our father, who entered into the covenant of Avraham our father — just as Avraham Avinu experienced the revelation “And Hashem appeared to him” because of the circumcision.

This awareness arouses within him a longing to *see* the revelation of “And Hashem appeared to him” — as we learn from the Rebbe (may his soul be in Eden), that even a young child must yearn to behold the revelation of “And Hashem appeared to him,” to the point of tears.

And since he yearns to see the revelation of “And Hashem appeared to him,” he will surely do everything within his power to make himself worthy of this — through his service in the aspect of circumcision.

In regard to his physical body — “My covenant in your flesh for an everlasting covenant” — meaning that the very substance of the body, all 248 limbs and 365 sinews, becomes permeated with holiness and G-dliness in a manner of an eternal covenant.

And concerning his portion in the world — the “inheritance of the land” — which, through the circumcision, means that every act within his portion of the world becomes permeated with the making of “Eretz Yisrael” out of every detail of his worldly matters.

And through this service, he becomes a fitting vessel for the revelation of “And Hashem appeared to him” — both regarding the revelation within himself and regarding the revelation within his portion of the world and the entire world at large, which thereby becomes a dwelling place for Him, blessed be He.

(י)

This concept is emphasized even more when *Parshas Vayera* is read on the 18th of MarCheshvan.

The number eighteen (*chai*, meaning “life”) signifies the true vitality of every single Jew — the life of the soul, which is literally “a portion of G-d above,” as it extends and descends to give life to the physical body.

להיותו בנו של אברהם אבינו, שנכנס בבריתו של אברהם אבינו — כמו אברהם אבינו ש"וירא אליו ה'" הנה בשביל המילה.

וידיעה זו מעוררת בו תשוקה לראות את ההתגלות ד"וירא אליו ה'" — כפי שלמדים מאדמו"ר נשמתו-עדן, שגם ילד קטן צריך להשתוקק לראות את ההתגלות ד"וירא אליו ה'", עד כדי בכיה.

וכיון שמשתוקק לראות את ההתגלות ד"וירא אליו ה'", בודאי יעשה כל התלוי בו להיות ראוי לקדושתו. על-ידי עבודתו בענין המילה.

בנוגע לגופו הגשמי — "בריתי בבשרכם לברית עולם" — שמציאות הגוף, כל רמ"ח אברים ונפש גידים, חדרה בקדושה ואלקות באפן של "ברית עולם".

ובנוגע לחלקו בעולם — "ירשת הארץ", שעל-ידי המילה — שכל פעלה ופעלה בחלקו בעולם חדרה בעשיית "ארץ ישראל" מכל פרטי הענינים שבתחלקו בעולם.

ועל-ידי עבודה זו נעשה כלי ראוי לגלוי ד"וירא אליו ה'", הן בנוגע לגלוי בעצמו, והן בנוגע לגלוי בחלקו בעולם ובכל העולם כלו, שנעשה דירה לו יתברך.

וענין זה מדגש יותר בהקדמה דפרשת וירא בה"י מרחשון.

ח"י (מלשון חיות) מורה על החיות האמתית דכל-אחד ואחד מישן-ראל — חיות הנשמה, "חלק אלוקה ממעל ממש", כפי שנמשכת ובאה להחיות את הגוף הגשמי.

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayera

The day *Chai MarCheshvan* therefore alludes to the drawing down and revelation of this vitality — the life of the soul as it clothes itself within the body — even into weekday activities.

From the month of MarCheshvan onward — the first month after Tishrei, which is filled with festivals — one begins ordinary worldly work, in order to draw holiness and G-dliness also into the mundane labors, the thirty-nine categories of work.

The goal is that it should be recognizable that the engagement in them is for the sake of making the entire world a dwelling for Him, blessed be He — just as the Mishkan and Beis HaMikdash were made through the thirty-nine labors.

According to this, we can understand the connection and relevance of *Parshas Vayera* to *Chai MarCheshvan*: the revelation of “And Hashem appeared to him” — which came through the mitzvah of circumcision — extends and becomes revealed within the vitality of the soul as clothed in the body (*Chai*), and even within weekday activity (*MarCheshvan*), so that G-dliness is revealed within them.

And in the continuation of this (within three days) comes the 20th of MarCheshvan — “Chaf MarCheshvan.” The letter *Chaf* stands for *Kesser* (Crown), and its numerical value, twenty, also equals *Kesser* — which refers to the loftiest level of G-dliness, beyond all Sefiros.

This level is drawn down, revealed, and permeates the weekday activities of the month of MarCheshvan.

On a deeper level, the drawing down and revelation of “And Hashem appeared to him” into the weekday activities of the month of MarCheshvan is bound with the revelation of the Divine Essence itself (as explained above in section 5) — and this is the concept of *Kesser* (Crown, represented by *Chaf*).

(יא)

In light of all the above, we can add a deeper connection to the true and complete redemption through our righteous Moshiach:

ו"ח"י מרחשון" מורה על המשכת וגילוי החיות (חיות הנשמה המתלבשת בגוף) גם ב"עבדיו דחלא" [=מעשי חול].

שבהם מתעסקים החל מחדש מרחשון (החדש הראשון בשנה לאחר חדש תשרי שמרבה במועדים), על מנת להמשיך ולהחדיר קדושה ואלקות גם ב"עבדיו דחלא" — ל"ט מלאכות.

שיהיה נפר שההתעסקות בהם היא כדי לעשות מהעולם כלו דירה לו יתברך, בדוגמת המשכן והמקדש שנעשו על-ידי ל"ט מלאכות.

ועל-פי-זה מובן הקשר והשיכות דפרשת ויגאל ל"ח"י מרחשון" — שהגילוי ד"וירא אליו ה'" (שעל-ידי המילה) נמשך וחובר ומתגלה בחיות הנשמה המתלבשת בגוף (ח"י), וגם בהתעסקות ב"עבדיו דחלא" (מרחשון), שיהיה נפר בהם גילוי אלוקות.

ובהמשך לזה (תוך ג' ימים) באים ל"כ"ף מרחשון" — "כ"ף" ראשי-תבות "כתר", ועשרים (המספר ד"כ"ף) בגימטריא "כתר" — ש"כתר" היא דרגא העליונה באלוקות, למעלה מכל הספירות.

והרגא זו נמשכת ומתגלה וחוברת ב"עבדיו דחלא" שבחדש מרחשון.

ובעמק יותר — שההמשכה וההתגלות ד"וירא אליו ה'" ב"עבדיו דחלא" שבחדש מרחשון קשורה עם התגלות העצם שלמעלה (פנזפר לעיל סעיף ה'), ("שנהו ענין ה"כתר" ("כ"ף).

ויש להוסיף בכל זה בקשר ובשיכות לגאולה האמתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו.

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayera

One of the central promises of the Redemption is: “Your Teacher will no longer be hidden, and your eyes shall behold your Teacher.” This represents the ultimate state of “And Hashem appeared to him” in perfect completion.

And beyond this: “The glory of Hashem shall be revealed, and all flesh shall see together.” Not only the *eyes of flesh*, but the *flesh itself* — all flesh — will perceive G-dliness.

This will be the revelation of G-dliness within all of creation — which is precisely the theme of *Chai MarCheshvan*: that within every aspect of the world (the weekday activities of the month of MarCheshvan), the true Divine vitality (*chai*) will be openly felt.

This is also related to the 20th of MarCheshvan — *Kaf MarCheshvan*, corresponding to the level of *Kesser* (Crown), which is associated with the attribute of kingship.

In the future era, the sovereignty of the Holy One, blessed be He, will be revealed throughout the entire world — as it is written: “Hashem will reign forever and ever,” for then His kingship will be the sole rulership.

And based on what was explained above (in section 8) — that the reality of “And Hashem appeared to him” exists constantly within every Jew, only needing to be revealed — it follows that the same applies regarding the ultimate revelation of “And Hashem appeared to him” in the true and complete Redemption through Moshiach.

It is known that within every Jew there is a spark of the soul of Moshiach — the level of *Yechidah*, which is a spark from the collective *Yechidah*, the general soul of Moshiach.

Therefore, every single Jew is called by the name *Kochav* (“star”), the name of Moshiach, about whom it is said: “A star shall go forth from Yaakov.”

This is emphasized even more among the children of Israel, as our Sages said: “The children of the House of Study are called Moshiach.”

מהענינים העקריים דינעדות הגאולה – “ולא יכנף עוד מוריד והיו עיניו ראות את מוריד”, שנהו ענין ד’ וירא אליו ה’ בתכלית השלמות

ויתר על כן – ונגלה כבוד ה’ וראו כל בשר יחדו, לא רק “עיני בשר”, אלא “הבשר” עצמו, ו”כל בשר”.

שיהיה גלוי אלוקות בכל הבריאה כלה – שנהו תוכן הענין ד’ ח”י מרחשון, שבכל עניני העולם (“עבדין דחלא” שבחדש מרחשון) יהיה נפר החיות (“ח”י”) האמתית האלוקית.

ושיה גם ל”כ”ף מרחשון, בחינת ה”כתר”, שקשורה עם ענין המלכות.

שלעיתיד לבוא תתגלה מלכותו של הקדוש-ברוך-הוא (“כ”ף”) בכל העולם כלו (“מרחשון”), כמו שכתוב “ה’ ימלוך לעולם ועד” – לעתיד לבוא שכל המלוכה שלו.

ועל-פי האמור לעיל (סעיף-ח) שהמציאות ד’ וירא אליו ה’” קנמת תמיד אצל כל-אחד ואחד מישראל, וצריכים רק לפעול שמציאות זו תהיה בהתגלות – יש לומר שכן הוא גם בנוגע לשלמות ד’ וירא אליו ה’” שבגאולה האמתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו.

ידוע שבכל-אחד ואחד מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח, בחינת ה”יחידה”, שהיא ניצוץ מבחינת ה”יחידה” הכללית שהיא נשמת משיח.

שלבן נקרא כל-אחד ואחד מישראל בשם “כוכבי” – “שמו של משיח, שנאמר עליו “דרה כוכב מיעקב

ומדגש ביותר אצל קטנים מישראל – כמאמר רבותינו ז”ל “שתינוקות של בית רבן נקראים משיח”.

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayera

And it may be said that this level of *Yechidah* — the spark of Moshiach — is revealed more within children, for their inner powers are not yet so developed, and therefore their perception of G-dliness is in the very Essence of G-d Himself (as mentioned above in section 7).

This revelation becomes actual and visible when every Jew fulfills his mission as G-d's emissary — hinted to in the word *Shaliach*, which with the additional letter *yud* (representing the ten soul powers) equals the numerical value of *Moshiach*.

Through this, he reveals within himself the spark of Moshiach — the level of *Yechidah* — so that it becomes revealed and permeates his physical body and all of his material affairs in his portion of the world.

And when all the sparks of Moshiach within every Jew are united, the general Moshiach — our righteous Redeemer — will be revealed, bringing the ultimate revelation of G-dliness within Israel ("And Hashem appeared to him") and within the entire world ("Chai MarCheshvan") in perfect completion.

And this is the essential lesson and directive from *Parshas Vayera*: every single Jew must yearn deeply for the revelation of "And Hashem appeared to him" in the true and complete Redemption, and do everything possible to make himself worthy — by ensuring that every action he does befit the state and condition of the final Redemption.

(יב)

And through this, an additional and unique elevation is added in the later generations — that the special quality of the twentieth of MarCheshvan (Kaf MarCheshvan) was revealed, which is blessed from Shabbos Parshas Vayera, the eighteenth of MarCheshvan, in the birth of the Rebbe—may his soul be in Eden—on this day (in the year 5621), when his mazal is dominant.

ויש לומר שבהינתן ה"יחידה", ניצוץ משיח, היא בהתגלות יותר אצל תינוקות, כיון שהכוחות הפנימיים אינם בהתגלות כל-כך, ולכן גם הכרתם באלוקות היא בעצמותו יתברך (כנזכר לעיל (סעיף-ז).

וענין זה נעשה בפעל ובגלוי על-ידי זה שכל-אחד ואחד מישראל ממלא את שליחותו של הקדוש-ברוך-הוא – כמרמז גם בתבת "שליח" בתוספת יו"ד, שרומזת על עשרה כוחות הנפש, "שבהם נעשית עבודת השליחות, בגימטריא משיח".

לגלות את הניצוץ "משיח" שבו, בחינת ה"יחידה", שתתגלה ותחדר בגופו הגשמי ובעניניו הגשמיים שבהלקו בעולם.

ועד שבצרוף כל הניצוצות ד' משיח" שבהם ישראל, מתגלה ובא ה"משיח" הכללי – משיח צדקנו – שאז יהיה גלוי אלוקות בישראל ("וירא אליו ה'") ובעולם ("ח"י מרחשון") בתכלית השלמות.

ובענין זה הוא עקר הלימוד וההוראה מפרשת "וירא" – שכל-אחד ואחד מישראל צריך להשתוקק ביותר לגלוי ד' וירא אליו ה'" בגאולה האמתית והשלמה, ולעשות כל התלוי בו להיות ראוי לכך – על-ידי זה שכל פעלה ופעלה שלו נעשית באופן המתאים להמעמד והמצב דגאולה האמתית והשלמה.

ובזה נתוסף עליו מיוחד בדורות האחרונים – שנתגלתה סגלתו המיוחדת של כ"ף מרחשון שמתברך משבת פרשת וירא ח"י מרחשון בהגלד אדמו"ר-נשמתו-עדן ביום זה (בשנת פתר"א) שבו מזלו גובר:

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

The essential qualities of the Rebbe—may his soul be in Eden—as were already seen in his youth (as our Sages said: “a small gourd is recognizable from its sprouting”), and all the more so after he matured and was appointed as Nasi in Israel, were his extraordinary efforts regarding the concept of “And He appeared to him”—not only regarding himself, but also for every single Jew.

This was especially emphasized in his innovation in founding the Yeshivah Tomchei Temimim—a yeshivah in which both the revealed Torah and the Torah of Chassidus are studied as one whole—so that the study of Chassidus is learned in depth, understood and explained by the student to himself, just as one learns and analyzes a sugya in the revealed Torah; so that Chassidus is understood as one understands a concept in Gemara.

Through this, a parallel to “And He appeared to him” is achieved—that the concepts of G-dliness explained in the teachings of Chassidus (“Know the G-d of your father”) are grasped by the eyes of the intellect, perceived as something seen and real.

Furthermore—and this is the essence—this is the preparation for the true and complete Redemption through our righteous Moshiach, when the study of the inner dimension of the Torah (knowledge of G-dliness) will reach ultimate perfection, as it is written: “He will kiss me with the kisses of His mouth,” meaning that there will be communication “mouth to mouth,” since “a new Torah will come forth from Me” (from Me literally), and its study will be in a manner where “no man will teach his fellow... for all will know Me.”

מעניניו העקרניים של אדמו"ר-נשמתו-עדן - כפי שראו כבר בקטנותו, כמאמר רבותינו-ז"ל "בוצין בוצין מקטפה ידיע", ועל אחת כמה וכמה לאחר שנתגדל ועד שנתמנה לנשיא בישראל - ההשתדלות המיוחדת בענין "וירא אליו ה'" (לא רק בנוגע לעצמו, אלא גם) אצל כל-אחד ואחד מישראל.

כמודגש בהחדוש שלו ביסוד ישיבת "תומכי תמימים" - ישיבה שלומדים בה תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה, ובאופן שלמוד תורת החסידות הוא בעיון טוב להבין ולהסביר לעצמו כמו למוד סוגיות בגלגל דתורה, שביין החסידות כמו שמבינים ענין בגמרא.

שעל-ידי זה נעשה (מעין ודוגמת) הענין ד"וירא אליו ה'", שעניניו אלקות המתבארים בתורת החסידות ("דע את אלקי אביך") באים בראית עיני השכל.

ועוד, והוא העקר - שזו היא ההכנה לגאולה האמתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו, שאז יהיה למוד פנימיות התורה (ידיעת האלקות) בתכלית השלמות, כמו שכתוב "ישקני מנשיקות פיהו" - שיהיה הדבור עמנו פה אל פה, כיון ש"תורה חדשה מאתי תצא", "מאתי" ממש, ולמודה יהיה באופן שלא ילמדו עוד איש את רעהו... "כי כלם ידעו אותי", ויותר מזה, באופן של ראיה - "וירא אליו ה'", "והיו עיניו ראות את מוריד" - בראיה חושית.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

This concept is also emphasized in the Rebbe's—may his soul be in Eden—establishment of the Yeshiva Tomchei Temimim, as explained in his well-known talk on “all who go out to the war of the house of David”—that the students of Tomchei Temimim are the soldiers of the house of David who go out to the war of the house of David against those who mock the footsteps of Your anointed one.

In the words of the Rambam (Hilchos Melachim and Melchemes HaMelech HaMoshiach): “He will fight the wars of Hashem and be victorious,” as alluded to in the continuation of the verse “those who mocked the footsteps of Your anointed one, blessed be Hashem forever, Amen and Amen.” The repetition of “Amen” indicates victory in war—through which the arrival and revelation of Dovid Malka Meshicha, King Moshiach, is brought about in actual reality.

(יג)

And with even greater emphasis in our generation—this third generation from the Rebbe, may his soul be in Eden, and his students, the “soldiers of the house of David”—in which their mission as the soldiers of the house of David is being completed and brought to fulfillment: to bring the true and complete Redemption in actual reality through David, King Moshiach.

As the holy words of my teacher and father-in-law, the Rebbe—our Nasi in this generation—state (while alive in this physical world): that all the work has already been completed and finished, and we are standing ready to receive David, King Moshiach.

How much more so is this true after the continuation of the mission of the soldiers of the house of David—spreading the wellsprings of Chassidus outward—for forty years, in fulfillment of the verse “Hashem has given you a heart to know, eyes to see, and ears to hear.”

וגם ענין זה מדגש בפעולתו של אדמו"ר-נשמתו-עדן
בניסוד ישיבת תומכי תמימים, במבואר בשיחתו
הידועה בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד",
שתלמידיו תומכי תמימים הם "חילי בית דוד"
היוצאים למלחמת בית דוד נגד אלו "אשר חרפו
עקבות משיח".

ובלשון הרמב"ם (הלכות מלכים ומלחמות ומלך
המשיח): "לחם מלחמות ה'" עד שינצח", במרום
גם בהמשך הכתובים "דאשר חרפו עקבות משיח",
ברוך ה' לעולם אמן ואמן" – ש"אמן" (ועל אחת
כמה וכמה פעמים "אמן") מורה על הנצחון
במלחמה, שעל-ידי זה נעשה ביאת וגלוי "דוד מלך
משיחא" בפעל ממש.

ובהדגשה יתרה בדורנו זה השלישי
לאדמו"ר-נשמתו-עדן ולתלמידיו חילי בית דוד, שבו
מסתיימת ונשלמת עבודתם של חילי בית דוד להביא
את הגאולה בפעל ממש על-ידי דוד מלךא משיחא

וכדברי כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר נשיא דורנו
בחיים חייתו בעלמא דין, שפבר נסתמה ונשלמה כל
העבודה, ועומדים מוכנים לקבלת דוד מלךא
משיחא.

ועל אחת כמה וכמה לאחר המשך העבודה דחילי
בית דוד בהפצת המענינות חוצה במשך ארבעים
שנה, באפן שנתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות
ואזנים לשמע.

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayera

And in our generation, we have already entered the “Year of the Tzaddik” (the 90th year) after completing the year of Pei-Tes, which corresponds to Psalm 89—whose conclusion reads: “Those who mocked the footsteps of Your anointed one, blessed be Hashem forever, Amen and Amen.” This signifies the final victory in the war of the house of David, and the beginning of the era corresponding to Psalm 90, which ends: “May the pleasantness of Hashem our G-d be upon us... and establish the work of our hands”—referring to the Beis HaMikdash of the future, as it says, “The Sanctuary of Hashem—Your hands established.”

And in this “Year of the Tzaddik,” we are already in the year 5752 (תשנ"ב)—“May it be a year of wonders in all things.” “Wonders” refers to the wonders of the future Redemption, as it says: “As in the days when you came out of Egypt, I will show you wonders.” One can also say that this refers to the new Torah of the future, the inner dimension of the Torah, called *Chen*—an acronym for *Chochmah Nistarah* (“Hidden Wisdom”), or *Chochmah Nifla’ah* (“Wondrous Wisdom”)—which will be revealed in a wondrous manner: “Wonders from Your Torah,” compared to the Torah study of this world.

And “wonders in all things”—meaning *in everything, from everything, all things*—as it was written regarding the Patriarchs, that “Hashem let them taste in this world a semblance of the World to Come.” This will be the perfection of the future era.

And in the year 5752 we are in Shabbos Parshas Vayeira, which emphasizes the connection to the true and complete Redemption, in which there will be the complete revelation of “And He appeared to him, Hashem” for every single Jew. Its occurrence on the eighteenth of MarCheshvan (Chai MarCheshvan) alludes to the drawing down and revelation of divine vitality (Chai—life) in all the matters of the world that one engages in during the month of MarCheshvan.

ובדורנו זה נמצאים כבר בשנת הצדיק לאחרי סיום
שנת הפ"ט, הקשורה עם מזמור פ"ט, שסיומו
וחותמו "אשר חרפו עקבות משיחך, ברוך ה' לעולם
אמן ואמן" – גמר הנצחון דמלחמת בית דוד;
ומתחילה התקופה השיבת למזמור צדיק, שסיומו
וחותמו "ויהי נעם ה' אלקינו עלינו... ומעשה ידינו
כוננהו", דקאי על בית המקדש דלעתיד – "מקדש
אדני כוננו ידיך".

ובשנת הצדיק נמצאים כבר בשנת ה'תשנ"ב – היתה
תהא שנת נפלאות בכל. "נפלאות" – קאי על
נפלאות הגאולה העתידה, כמו שכתוב "כימי צאתך
מארץ מצרים אראנו נפלאות"; ויש לומר שקאי גם
על "תורה חדשה" דלעתיד לבוא – פנימיות התורה,
שנקראת "חן", ראשי תבות "חכמה נסתרה", ויש
לומר שפרושו גם "חכמה נפלאה" – שתהיה באפן
של "נפלאות" ("נפלאות מתורתך") לגבי למוד
התורה בעולם הזה.

ו"נפלאות בכל" – "בכל מכל כל", כמו שכתוב אצל
האבות שהטעמן הקדוש ברוך הוא בעולם הזה
מעין העולם הבא, שזהו השלמות דלעתיד לבוא

ובשנת ה'תשנ"ב נמצאים כבר בשבת פרשת וירא,
שבו מדגשת השיבות לגאולה האמתית והשלמה,
שבה יהיה שלמות הגלוי ד"וירא אליו ה'" לכל אחד
ואחד מישראל, וקביעותו בח"י מרחשון – שמורה
על המשכת והתגלות החיות (ח"י) האלקית בכל
עניני העולם שעוסקים בהם בהדש מרחשון.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

Its perfection comes after the victory mentioned in “those who mocked the footsteps of Your anointed one—blessed be Hashem forever, Amen and Amen” (the conclusion and seal of the Tehillim portion for the 18th day of the month). And within three days comes the 20th of MarCheshvan (Kaf MarCheshvan)—the level of Kesser (Crown)—which signifies the revelation of the Kingship of the Holy One, blessed be He, throughout the entire world in the time to come (as mentioned above in section 11).

And it is possible to add: since the month of MarCheshvan is the first month of actual Divine service in the world—to make for Him, blessed be He, a dwelling place in the lower realms—it therefore includes within itself also the months that follow it. Consequently, the twentieth of MarCheshvan, which is the *Kesser* (Crown) of MarCheshvan, includes also the *Kesser* of the months that come after it.

The *Kesser* of the month of Kislev—which concludes with the days of Chanukah, the dedication of the altar and the Beis HaMikdash, and the miracle of the oil—is connected also with the inner dimension of the Torah, the “oil” of the Torah, which was revealed in the teachings of Chassidus in the month of Kislev.

The *Kesser* of the month of Teves—a month described as “the month when the body derives pleasure from the body”—alludes to the delight of the upper body, the true *Yesh* (Being), from the lower body, the created *yesh* (existence).

And the *Kesser* of the month of Shevat—whose tenth day is the *yahrzeit* of my revered father-in-law, the Rebbe, may the memory of the righteous be a blessing—on which day all his deeds, teachings, and Divine service throughout his life are revealed, shine, and bring salvation in the midst of the earth.

And likewise, the *Kesser* of all the months that follow, until the completion of the “Year of the Tzaddik,” when “establish the work of our hands” will be fulfilled—namely, the building of the Third Beis HaMikdash by King Moshiach, a king from the

שְׁלֵמוֹתָו לְאַחַר הַנִּצָּחוֹן "דָּאָשָׁר חָרְפוּ עֲקֻבוֹת מְשִׁיחָה, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן" (בְּסִיּוּם וְחוֹתֶם שְׁעוֹר תְּהִלִּים דְּיוֹם ח"י בַּחֹדֶשׁ); וְתוֹךְ ג' יָמִים לְכ"ף מֶרְחֶשֶׁשׁוֹן – בְּחִינַת הַכֶּסֶּת – שְׁמֹרֶה עַל הַתְּגָלוֹת מְלֻכוֹתָו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּכָל הָעוֹלָם לְעֵתִיד (לְבוֹא) (כַּנֶּזְכֵּר לְעֵיל סְעִיף-י"א).

וְיֵשׁ לְהוֹסִיף, שְׁכִינּוֹן שֶׁחֹדֶשׁ מֶרְחֶשֶׁשׁוֹן הוּא הַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן לְעִבּוּדָה בְּעוֹלָם לַעֲשׂוֹת לוֹ יִתְבָּרַךְ דִּירָה בַּתְּחוּנִים, הָרִי הוּא כּוֹלֵל גַּם הַחֹדָשִׁים שְׁלֹאֲחֶרְיוֹ, וּמִמֵּילָא, כ"ף מֶרְחֶשֶׁשׁוֹן, הַכֶּסֶת דְּמֶרְחֶשׁוֹן, כּוֹלֵל גַּם הַכֶּסֶת דְּהַחֹדָשִׁים שְׁלֹאֲחֶרְיוֹ.

הַכֶּסֶת דְּחֹדֶשׁ כֶּסֶלֶו, שְׁסִיּוּמוֹ בִּימֵי חֲנֻכָּה, חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ וְהַמִּקְדָּשׁ, וְגַם הַשָּׁמֶן, שֶׁקָּשׁוּר גַּם עִם פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה – "שָׁמֶן שְׁבִתוּרָה" – שֶׁנִּתְגַּלְתָּה בְּתוֹרַת הַחֲסִידוֹת בְּחֹדֶשׁ כֶּסֶלֶו.

הַכֶּסֶת דְּחֹדֶשׁ טֵבֵת – יָרַח שֶׁהַגּוֹף נִהְיָה מִן הַגּוֹף, שְׁרוּמֵז עַל הַנֶּהֱנֶאֱה דְהַגּוֹף שֶׁלְמַעַלָּה, יֵשׁ הָאֲמִתִּי, מִהַגּוֹף שֶׁלְמַטָּה, יֵשׁ הַנִּבְרָא.

וְהַכֶּסֶת דְּחֹדֶשׁ שִׁבָּט, שֶׁהַעֲשִׂירִי שָׁבוּ – יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל כְּבוֹד-קִדְשָׁת מוֹרֵי וְחַמֵּי אֲדָמוֹר, שֶׁכָּל מַעֲשָׂיו וְתוֹרָתוֹ וְעִבּוּדָתוֹ אֲשֶׁר עָבַד כָּל יְמֵי חַיָּיו מִתְגַּלִּים וּמֵאִירִים וּפּוֹעֲלִים יְשׁוּעוֹת בְּקֶרֶב הָאָרֶץ.

וְכֵן הַכֶּסֶת דְּהַחֹדָשִׁים שְׁלֹאֲחֶרְיוֹ זֶה עַד לְסִיּוּמָה שֶׁל שְׁנַת הַצִּדִּיק – "בְּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנְהוּ", בְּנִין בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי עַל-יְדֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, מֶלֶךְ מְבִית דָּוִד, שֶׁזֶּכֶה בְּכֶסֶת מְלֻכוֹת לוֹ וּלְבָנָיו עַד עוֹלָם.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

House of David, who merited the *Kesser Malchus* (Crown of Kingship) for himself and his descendants forever.

He will build the Beis HaMikdash immediately and literally, in Chai MarCheshvan (before the 20th of MarCheshvan), since already the prophecy has been fulfilled: "They will seek Hashem their G-d and David their king," as we say in the Kiddush Levana of the month of MarCheshvan—adding the word "Amen," signifying its fulfillment in actual reality.

שְׁבוּנָה הַמְקֻדָּשׁ תִּכְרֶה וּמִיָּד מִמֶּשׁ, בְּחַיֵּי מַרְחֶשְׁוֹן (לְפָנַי כ"ח מַרְחֶשְׁוֹן), כִּי יִזְכְּרוּ וְיִתְקַדְּשׁוּ מִה שֶׁכָּתוּב "וּבִקְשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת דָּוִד מֶלֶכָם" (כְּפִי שֶׁאֲמַרְנוּ בְּקִדּוּשׁ לְבָנָה דְּחֹדֶשׁ מַרְחֶשְׁוֹן, וּבְתוֹסֶפֶת "אָמֵן" – שְׁמוּרָה עַל הַקִּיּוֹם בְּפִעֻל מִמֶּשׁ).

(יד)

And furthermore—and this is the essential point: In addition to what was explained above (section 11), that the existence of Moshiach is present in the spark of Moshiach, the level of *Yechidah*, within every individual Jew—there also exists the being of Moshiach in the literal sense, the *general Yechidah*.

As is known, that in every generation, there is born one person from the seed of Yehudah who is fit to be Moshiach for Israel—someone who, by his own righteousness, is worthy to be the redeemer; and when the appointed time arrives, the Holy One, blessed be He, will reveal Himself to him and send him.

And if not for the interference of undesirable elements—matters that obstruct and delay—the revelation would have already occurred and he would have come in actuality.

And according to the announcement of my revered father-in-law, the Rebbe, leader of our generation—who is the Moshiach of our generation—that all aspects of the service have already been completed and fulfilled, and everything stands ready for the acceptance of Moshiach Tzidkeinu, it follows that in our days (as mentioned above in section 13) all the obstacles and delays have already been nullified.

Therefore, there now exists not only the *existence* of Moshiach, but also his *revelation*; and all that remains is to receive Moshiach Tzidkeinu in actual reality!

וְעוֹד, וְהוּא הַעֲקָר: נוֹסֵף עַל הַמְבָאָר לַעֲיִל (סְעִיף־י"א) שֶׁקִּיִּמָּת מְצִיאֹתוֹ שֶׁל מָשִׁיחַ בְּנִיצוּץ מָשִׁיחַ – בְּבְחִינַת הַיְחִידָה שֶׁבְּכָל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל – קִיִּמָּת גַּם מְצִיאֹתוֹ שֶׁל מָשִׁיחַ כְּפִשּׁוּטוֹ – יְחִידָה הַכְּלָלִית.

כִּידּוּעַ שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר נולֵד אֶחָד מִזֶּרַע יְהוּדָה שֶׁהוּא רָאוּי לַהֲיִית מָשִׁיחַ לְיִשְׂרָאֵל, אֶחָד הָרָאוּי מִצְדָּקָתוֹ לַהֲיִית גּוֹאֵל, וְלִכְשִׁיגִיעַ הַזְּמַן יִגְלֶה אֵלָיו הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ 'וַיִּשְׁלַח לוֹ כו'.

וְאִלוֹ לֹא הָיוּ מְתַעֲרָבִים עֲנִינִים בְּלִתֵּי רְצוּיִים הַמוֹנְעִים וּמַעֲכָבִים כּו', הָיָה מִתְגַּלֶּה וְכָא בְּפִעֻל מִמֶּשׁ.

וְעַל־כֵּי הוֹדַעַת כְּבוֹד־קִדְשָׁת מוֹרֵי וְחַמֵּי אֲדָמוֹר נִשְׂאֵי דוֹרָנוּ, מָשִׁיחַ שֶׁבְּדוֹרָנוּ, שֶׁכָּבֵר נִסְתִּימוֹ וְנִשְׁלָמוֹ כָּל עֲנִינֵי הָעֲבוּדָה וְעוֹמְדִים מוֹכָנִים לְקַבֵּל פָּנֵי מָשִׁיחַ צִדְקָנוּ – הָרִי בְּיָמֵינוּ אֵלֶּה נִתְבַּטְּלוּ כָּל הַמְּגִיעוֹת 'וְהַעֲכוּבִים כו'.

וְכִיּוֹן שֶׁכּוּ, יִשְׁנֶה – לֹא רַק הַמְצִיאֹת דְּמָשִׁיחַ, אֲלָא גַם הַהִתְגַּלּוּת דְּמָשִׁיחַ, וְעַכְשָׁיו צָרִיכִים רַק לְקַבֵּל פָּנֵי מָשִׁיחַ צִדְקָנוּ בְּפִעֻל מִמֶּשׁ!

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Vayera

In the tone of this week's Torah portion: we must simply *receive* the revelation of "Vayeira Eilav Hashem"—both in relation to the Jewish people ("to him") and in relation to the entire world ("Chai MarCheshvan")—in actual physical reality, in the world of Asiyah.

As we say: "And every creation shall know that You have made it"—meaning that in every thing in the world, it will be recognized that "You have made it," until the future time when "the stone shall cry out from the wall," and how much more so regarding the Jewish people who proclaim and cry out: "Behold, this is our G-d!"

Consequently, it is understood that all matters and all activities must be permeated with the theme of Moshiach and Redemption—including one's eating and drinking—yearning for the feast of the Leviathan, the Wild Ox, and the preserved wine.

To the extent that even after eating, he remains hungry for the feast of Leviathan, the Wild Ox, and the preserved wine; and therefore, he argues before the Holy One, blessed be He, that he cannot fully fulfill the commandment of "you shall eat, be satisfied, and bless" until Hashem seats us at His table for the feast of the future.

And immediately, the Holy One, blessed be He, fulfills his request—through the meal of Shabbos Kodesh (particularly the third meal, connected with the Third Redemption and the Third Beis HaMikdash), in the portion of Vayeira.

As our Sages explained on the verse (in Parshas Vayeira) "And the child grew and was weaned"—in the future, the Holy One, blessed be He, will make a feast for the righteous on the day that He completes His kindness to the descendants of Yitzchak. After they eat and drink...

Hashem will say to David: "Take the cup of blessing and bless." And he will answer: "I shall bless, for it is fitting for me to bless," as it is written: "I shall lift the cup of salvations, and call upon the Name of Hashem."

ובטגנון דפֿרשט השבוע – שצריכים רק לקבל
ההתגלות ד' ויִרָא אֵלָיו ה', הוּא בְּנוֹגֵעַ לְבִנְיֵי־יִשְׂרָאֵל
("אֵלָיו"), וְהוּא בְּנוֹגֵעַ לְכָל הָעוֹלָם ("חַי מַרְחֶשְׁוֹן"),
בַּפֶּעַל מִמֶּשׁ, בְּעוֹלָם הָעֲשִׂיָּה הַגִּשְׁמִי

כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים "וַיֵּדַע כָּל פֶּעוּל כִּי אֲתָה פֹעֵלָתוֹ",
שְׂכָכַל דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם יִהְיֶה נֶכֶד שְׂאֲתָה פֹעֵלָתוֹ, וְעַד
שְׁלֵתִיד לְבוֹא תִּאֲנָה צוֹחַת כּו', וְגַם בְּדוּמִם "אֶבֶן
מִקִּיר תִּזְעַק", וְעַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה בְּנוֹגֵעַ
".לְבִנְיֵי־יִשְׂרָאֵל שְׂמִכְרִיזִים וְצוֹעֲקִים "הִנֵּה אֱלֹהֵינוּ זֶה

וְכִיוֵּן שָׁפֹן, מוֹכֹן, שֶׁכָּל הָעֲנִינִים וְכָל הַפְּעוּלוֹת הַדּוּרִים
בְּעֲנִינֵי מִשִּׁיחַ וְגִאֲלָה, כּוֹלֵל גַּם בְּאַכִּילָתוֹ וּשְׁתִּיתוֹ,
שֶׁשְׂמִיחָה לְסַעֲדָה דְּלוֹיָתוֹ וְשׁוֹר הֶבֶר וַיֵּין הַמְּשֻׁמֵּר

עַד כְּדֵי כֹף שֶׁגַּם לְאַחֲרֵי הַסַּעֲדָה נִשְׁאַר רֵעֵב לְסַעֲדָה
דְּלוֹיָתוֹ וְשׁוֹר הֶבֶר וַיֵּין הַמְּשֻׁמֵּר, וּמִמִּילָא טוֹעֵן לְפָנָי
הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא שְׂאֵינוּ יְכוּלִים לְקַיֵּם הַמִּצְוָה
ד' וְאֶכְלֶתָּ וּשְׂבַעְתָּ וּבִרְכָתָּ לְאַמְתָּה עַד
שֶׁהַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא יוֹשִׁיבֵנוּ עַל שְׁלֻחָנוּ לְסַעֲדָה
דְּלִעֲתִיד לְבוֹא

וּתְכַף וּמִיָּד מִמֶּלֶא הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּקִשְׁתּוֹ –
בְּסַעֲדָה דְּיוֹם הַשְּׂבִיט קֹדֶשׁ, וּבִפְרֻט סַעֲדָה שְׁלִישִׁית
הַקְּשׁוּרָה עִם גִּאֲלָה הַשְּׁלִישִׁית וּבִית-הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי
– פֶּרֶשֶׁת וַיִּרָא

בְּדִרְשַׁת חֻמְיֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָּה מְהֵי דְכֻתִּיב (בְּפֶרֶשֶׁת
וַיִּרָא) "וַיִּגְדַּל הַיֵּלֶד וַיִּגְמַל" – עֲתִיד
הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא לַעֲשׂוֹת סַעֲדָה לְצַדִּיקִים בְּיוֹם
שֶׁיִּגְמַל חֲסִדוֹ לְזִרְעוֹ שֶׁל יִצְחָק, לְאַחַר שְׂאוּכְלִין
...וְשׁוֹתִין

אוֹמֵר לוֹ הַקְּדוּשָׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְדוֹד: טוֹל כּוֹס שֶׁל
בִּרְכָּה וּבִרְכָּה. אוֹמֵר לָהֶם: אֲנִי אֶבְרָךְ, וְלִי נִאֲה לְבִרְכָּה,
".שְׁנֵאֲמַר "כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּבָשֵׁם ה' אֶקְרָא

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

And the main point: that all this should be revealed and manifest in actual reality—to the point that one will literally point with his finger and say: “This—behold, this—is the King Moshiach coming!”

וְהַעֲקָר – שֶׁכָּל זֶה יִהְיֶה בְּגִלּוּי וּבְפִעֻל מַמְשׁ, מִרְאָה
"בְּאַצְבָּעוֹ וְאוֹמֵר" זֶה – הִנֵּה זֶה (הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ) בָּא

And behold—my revered father-in-law, the Rebbe, leader of our generation—“awake and sing, dwellers of the dust!”—and behold, “This is our G-d... this is Hashem, we have hoped for Him; we shall rejoice and be glad in His salvation.” A complete and revealed joy of the true and complete Redemption—when we will bless over it: “Blessed are You... Who has given us life, sustained us, and enabled us to reach this time.”

וְהִנֵּה כְבוֹד קִדְשֵׁת מוֹרֵי וְחַמֵּי אֲדָמוֹ"ר נָשִׂיא דוֹרָנוּ –
"הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שְׂכָנֵי עֶפְרָ" – וְהִנֵּה "אֱלֹהֵינוּ זֶה, זֶה ה'
קוֹיֵנוּ לוֹ; נְגִילָה וְנִשְׁמְחָה בִּישׁוּעָתוֹ" – שְׂמַחַת הַגְּאֻלָּה
הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה בְּגִלּוּי וּבְפִעֻל מַמְשׁ, שְׂאֵז מְבָרְכִים
".עֲלֵיךְ" שֶׁהִתְקַנְנוּ וְקוֹיֵנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזֶמֶן הַזֶּה

[NOTE Summary

The Maamer opens by explaining the connection between Parshas Vayeira and Chai MarCheshvan. “Vayeira Eilav Hashem”—Hashem appeared to Avraham—represents the revelation of Divine Presence in the physical world. Chai MarCheshvan, the eighteenth day, corresponds to the revelation of *chai*—life—within the most material realm. The Rebbe teaches that the purpose of Avraham’s revelation was not a private experience but a global one: to bring holiness into the mundane, to make even “the plains of Mamre”—symbol of rebellion and resistance—into a place of Divine revelation.

This sets the tone for the Avodah of every Jew. The Mezuzah, discussed later in the Maamer, is the paradigm for transforming the home into a sanctuary. Fixed on the doorpost, at the border between inside and outside, it extends holiness outward. When a person walks through that door imbued with the consciousness of Hashem’s unity written in the Mezuzah, he brings that awareness into the world. The Rebbe emphasizes that through this work—making one’s surroundings “Eretz Yisrael,” a place where G-dliness is revealed—we prepare the world to become a complete “dwelling for the Divine.”

From here, the Maamer transitions into the unique role of **MarCheshvan**. Though it has no Yom Tov, it is destined to host the ultimate sanctity—the dedication of the future Beis HaMikdash. Therefore, the Rebbe explains, MarCheshvan contains within it the *Kesser*, the crown of all subsequent months. The *twentieth of MarCheshvan* (Kaf MarCheshvan) encapsulates the potential of every festival yet to come, culminating in the revelation of the Third Beis HaMikdash.

In this way, MarCheshvan becomes not a month of absence but of mission—the descent of holiness into daily life. From MarCheshvan flow the spiritual energies of Kislev, the month of light and Chassidus; of Teves, the month when the body receives pleasure from the body, symbolizing the delight of the Divine in the physical; and of Shevat, the month of the Rebbe Rayatz’s histalkus, whose work continues to radiate salvations across the earth. Each crown connects ultimately to the crown of Redemption itself.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

Then comes the central declaration: the Rebbe reveals that all spiritual preparations for the Geulah are complete. The world has been refined. The barriers that delayed the revelation of Moshiach have been removed. Not only does the *metzius*—the existence—of Moshiach already stand in the world, but also his *hisgalus*, his revelation, is already present. What remains is only to *receive Moshiach Tzidkeinu bepoel mamash*, in physical reality.

In the Rebbe's words, this is the call of "Vayeira Eilav Hashem"—that Hashem must be revealed not only in the souls of Israel but in the tangible, material plane. As the verse declares, "And every creation shall know that You have made it." Even the inanimate stone will cry out, and all humanity will proclaim, "Behold, this is our G-d."

Thus, the Maamer reaches its climax with an unprecedented expression of immediacy. The Rebbe connects this to the future Seudas HaTzaddikim—the feast of the Leviathan, the Wild Ox, and the preserved wine—where all the righteous will participate in the ultimate completion of Hashem's kindness to the descendants of Yitzchak. The believer already hungers for that feast, to the point that his current blessings feel incomplete until Hashem seats us at His own table in the time of Moshiach.

The Rebbe concludes: this is not a distant hope but a living moment. One must *point with his finger and say*, "Behold—this is the King Moshiach coming." The Rebbe declares that his father-in-law, the Rebbe Rayatz, "the Nasi of our generation," stands ready to be revealed once again, and the world will proclaim, "Behold our G-d... we have awaited Him." At that moment, the blessing "Shehechyanu v'kiyemanu v'higianu lazman hazeh" will be said over the revelation of the true and complete Redemption—openly and in actual reality.

Practical Takeaway

The Maamer demands action: to *receive* Moshiach by living in a state of Geulah now. This means infusing every area of life—home, work, relationships—with the consciousness of Hashem's unity. Just as the Mezuzah extends holiness beyond the home, every Jew must extend holiness beyond spiritual confines, into the street and marketplace.

To live in the era of Geulah is to act as though the world is already a dwelling place for the Divine—to see in every experience an opportunity for revelation. Each act of kindness, each word of Torah, and each prayer brings the hidden Divine into the open. The Rebbe teaches that the world's readiness is complete; now the work is *kabbalas pnei Moshiach*, personally and collectively—through joy, through faith, and through revealing the inner "Yechidah" of the soul.

Chassidic Story

In Kislev 5751, a few months before this Maamer, the Rebbe delivered a sichah declaring that "Moshiach is already among us—now we must open our eyes to see him." One of the elder Chassidim, deeply shaken, approached the Rebbe after davening and said, "Rebbe, what can we do to *see* Moshiach?" The Rebbe answered softly, "Open your eyes."

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Vayera

That night, the Chassid repeated these words in his farbrengen, weeping as he told the crowd: “The Rebbe didn’t tell us to *wait*. He told us to *open our eyes*. The light is already shining; we must uncover our vision.”

This story encapsulates the spirit of the Maamer. The revelation of Moshiach is not future—it is now. The task is to perceive the Divine that already stands before us.

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

At its heart, this Maamer teaches the psychology of revelation. Moshiach is not only a cosmic redeemer but the awakening of the *Yechidah*, the innermost spark of the self. Every soul carries a “Moshiach-point,” the potential to manifest Divine consciousness in matter. When the Rebbe declares that “all preparations are complete,” it means the world—and the self—has matured to the point where resistance has no true hold.

From a psychological perspective, this reflects the process of integration after long exile trauma. The soul has spent generations splitting between sacred and mundane, between spiritual identity and worldly life. The Maamer calls for their union—the end of exile is the end of inner fragmentation. To “receive Moshiach” is to permit your deepest self to be visible, to allow the transcendent to be embodied.

In therapy, this parallels the moment a person realizes healing is not about *becoming new* but about *revealing what already is*. The Rebbe’s message is profoundly therapeutic: all the avodah, all the effort, has been done; the world and the self are ready. The only work left is *acceptance*—to open the heart and *see*.

Story

A young man once confided to a mentor that after years of spiritual work, he still felt distant from redemption. The mentor replied, “You are standing in daylight with your eyes closed, complaining it is dark.” The young man asked, “So what should I do?” The mentor smiled: “Just open your eyes. The light was never gone.”

So too with the Maamer. The Rebbe’s words are not metaphor—they are instruction. The Geulah is not postponed; it is present, waiting for the collective and individual awakening that says, “Behold—this is our G-d.”

END NOTE]